

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 54/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom, Trenčianska 57, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1Tp/17/2025 z 15. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. júla 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv garantovaných čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Uznesením z 5. októbra 2020 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 3 písm. b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v zmienenom uznesení. Dvomi príkazmi Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) z 22. októbra 2020 boli sťažovateľovi podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku zaistené finančné prostriedky na bankových účtoch špecifikované v príkazoch spolu

s dodatočne došlými finančnými prostriedkami a krajská prokuratúra sťažovateľovi podľa § 95 ods. 3 Trestného poriadku zakázala akékoľvek dispozície so zaistenými peňažnými prostriedkami až do výšky zaistenia vrátane peňažných prostriedkov, ktoré pribudnú na bankové účty v čase trvania oboch príkazov. Ďalším príkazom krajskej prokuratúry z 13. novembra 2020 bola podľa § 96 ods. 1 Trestného poriadku prikázaná registrácia pozastavenia práva sťažovateľa nakladať so špecifikovanými zaknihovanými cennými papiermi na identifikovanom investičnom účte.

3. V poradí poslednej sťažovateľovej žiadosti o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov a zaknihovaných cenných papierov krajská prokuratúra uznesením z 26. februára 2025 vyhovelá a podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku zaistenie peňažných prostriedkov a dematerializovaných cenných papierov zrušila. Iným uznesením z 26. februára 2025 krajská prokuratúra zároveň podľa § 50 ods. 1 písm. a) a ods. 2 a 4 Trestného poriadku pri použití § 95 ods. 1 Trestného poriadku zaistila na uspokojenie nároku poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s. (ďalej len „poškodená“), na náhradu škody finančné prostriedky sťažovateľa v sume 75 000 eur nachádzajúce sa na špecifikovanom bankovom účte. Krajská prokuratúra zároveň sťažovateľovi zakázala so zaistenými finančnými prostriedkami nakladať. Proti uzneseniu krajskej prokuratúry podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ dôvodí, že zaistenie peňažných prostriedkov na uspokojenie nároku poškodenej na náhradu škody nie je opodstatnené. Nie sú nástrojom ani výnosom z trestnej činnosti. Ich výška (75 000 eur) zodpovedá nároku na náhradu škody uplatnenému v trestnom konaní poškodenou, ktorej bol sťažovateľ riaditeľom a predsedom predstavenstva. Zástupca poškodenej sa však ku kvantifikácii škody nevedel vecne vyjadriť, pričom výška zaistených peňažných prostriedkov korešponduje pokute, ktorú uložil poškodenej Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej len „úrad“) na základe výsledkov kontrolných zistení. Sťažovateľ považuje za neprijateľné, aby bol zodpovedný za uloženie pokuty bez preukázania jeho osobnej zodpovednosti, pričom nesúhlasí s názorom, že pokuta bola poškodenej uložená v dôsledku konania, pre ktoré mu bolo v trestnom konaní vznesené obvinenie. Pokutu fakticky popiera aj samotná poškodená, keďže proti rozhodnutiu úradu o pokute podala správnu žalobu, na ktorej podklade Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zákonnosť uloženia pokuty podstatne spochybnil.

5. V ďalšej argumentácii sťažovateľ vyvracia svoju trestnú zodpovednosť za skutok, ktorý sa mu dáva za vinu. Dubiozity o škode vyplývajú aj z iných okolností prípadu, keďže krajská prokuratúra argumentuje znaleckým posudkom s násobne vyšším vyčíslením škody. Znalecký posudok sťažovateľ rozsiahlo spochybňuje, pretože mal byť vyhotovený na základe neúplných podkladov, pričom znalkyňa jeho váhu pri následnom výsluchu fakticky relativizovala. Zaistenie majetku obvineného podľa § 50 Trestného poriadku nemôže byť svojvoľné. Svojvoľá sa posudzuje aj z pohľadu účelu tohto inštitútu, ktorý spočíva vo vyhodnotení existencie dôvodnej obavy z marenia alebo sťažovania uspokojenia nároku poškodeného. Nestačí, aby prokurátor alebo súd

konštatovali hypotetickú danosť takejto obavy bez náležitého odôvodnenia. Okresný súd ignoroval účel inštitútu zaistenia nároku poškodenej a svoju úvahu postavil na výlučne formálnom naplnení procesných predpokladov, ktorými sú vznesenie obvinenia a uplatnenie nároku poškodenu. Zaistenie majetku sťažovateľa nebolo v zmysle testu proporcionality vhodné a nevyhnutné, pričom nebola splnená ani požiadavka proporcionality v užšom slova zmysle. Ide teda o neprimeraný zásah do základného práva sťažovateľa vlastniť majetok a nakladať s ním.

6. Napokon sťažovateľ tvrdí, že samotné trestné konanie je vedené neprimerane dlhý čas. Uznesenie o začatí trestného stíhania bolo vydané 18. mája 2016 a obvinenie bolo sťažovateľovi vznesené 5. októbra 2020. Vyšetrovanie tak pred vznesením obvinenia prebiehalo viac ako 4 roky, čo je neakceptovateľné. Problematická je aj celková dĺžka trestného konania do uvoľnenia finančných prostriedkov a zaknihovaných cenných papierov zaistených v roku 2020 (na podklade rozhodnutia z 26. februára 2025, pozn.). Orgány činné v trestnom konaní počas tohto obdobia nevykonali zásadné procesné úkony smerujúce k objasneniu tvrdenej škody. Účelovým obchádzaním zákona sa javí aj zaistenie nároku poškodenej na náhradu škody postupom podľa § 50 Trestného poriadku až po uvoľnení finančných prostriedkov sťažovateľa pôvodne zaistených z dôvodov podľa § 95 Trestného poriadku. Nemožno akceptovať postup, v ktorom orgány činné v trestnom konaní po viac než 5 rokoch pasivity najskôr uvoľnili zaistený majetok len preto, aby ho vzápätí zaistili opätovne, tentoraz z iného právneho dôvodu, ktorý navyše nie je riadne zdôvodnený.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že podľa s. 4 bodu 1 argumentačnej časti ústavnej sťažnosti malo k zásahu do práv sťažovateľa dôjsť aj v dôsledku uznesenia krajskej prokuratúry. Rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je však v rovine označenia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým boli podľa sťažovateľa porušené jeho základné práva a slobody, tvorený výlučne napadnutým uznesením. Námietku porušenia sťažovateľom uvádzaných referenčných kritérií uznesením krajskej prokuratúry uvedenú len v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti tak ústavný súd vo vzťahu k petitu ústavnej sťažnosti vyhodnotil len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že sťažovateľa v tomto smere nevyzýval na doplnenie petitu, pretože podľa princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd by preto nemal právomoc preskúmať uznesenie krajskej prokuratúry, keďže ho už preskúmal na základe sťažnosti sťažovateľa okresný súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa (m. m. napr.

III. ÚS 357/2024). Ústavná sťažnosť by preto musela byť vo vzťahu k uzneseniu krajskej prokuratúry odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť aj v prípade, ak by bolo toto uznesenie objektivizované v petite ústavnej sťažnosti.

9. Ústavný súd najprv v súvislosti s námietkou porušenia čl. 20 ods. 2 ústavy procesne stvárnenou na s. 16 v petite ústavnej sťažnosti konštatuje, že jej chýba odôvodnenie ako podstatná náležitosť ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na špecifickosť úpravy označeného článku ústavy, ako aj so zreteľom na predmet rozhodovania okresného súdu, ktorý rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu krajskej prokuratúry vo veci zaistenia nároku poškodenej na náhradu škody, v danej veci chýba objektívne relevantná súvislosť medzi označeným článkom ústavy a napadnutým uznesením. Predmetný článok ústavy totiž z hľadiska jeho účelu poskytuje ochranu vlastníctva významného pre verejnoprospešné účely prostredníctvom zverenia takéhoto majetku do výlučného vlastníctva štátu, obce, určených právnických osôb alebo určených fyzických osôb (Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. Veľký komentár. 2. prepracované a doplnené vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019, s. 533; m. m. napr. aj III. ÚS 760/2017). Pretože ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, teda nespĺňa podstatnú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, ústavný súd ju v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí postupom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým uznesením, ktorým okresný súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa podanú proti uzneseniu krajskej prokuratúry. Uznesením krajskej prokuratúry boli na zaistenie nároku poškodenej na náhradu škody zaistené peňažné prostriedky sťažovateľa identifikované v danom uznesení vo výške 75 000 eur, pričom krajská prokuratúra zároveň sťažovateľovi zakázala so zaisteným majetkom nakladať.

11. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s už zmieňovaným princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. napr. III. ÚS 696/2022).

12. Ústavný súd nespochybňuje, že zaistenie nároku poškodenej na náhradu škody objektivizované v procesnej koncovke stvárnenej v napadnutom uznesení predstavuje zásah do práva sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ods. 1 ústavy. Na druhej strane

nejde o pozbavenie majetku, ale úpravu užívania majetku [porovnaj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Forminster Enterprises Limited proti Českej republike z 9. 10. 2008, sťažnosť č. 38238/04, bod 63]. Z povahy veci tak vyplýva, že podstatou ústavného prieskumu napadnutého uznesenia môže byť iba obmedzený test ústavnosti, pretože podstatná časť záruk spravodlivého procesu sa vzťahuje na proces vo svojom celku. Limitovaný test ústavnosti tkvie v posúdení, či rozhodnutie o zaistení nároku poškodeného malo zákonný podklad, či bolo vydané príslušným orgánom a či nie je prejavom svojvôle (m. m. III. ÚS 696/2022). Vo svetle uvádzaných východísk pristúpil ústavný súd k posúdeniu ústavnej konformity napadnutého uznesenia.

13. Tvrdeniu, že sťažovateľove finančné prostriedky zaistené postupom podľa § 50 Trestného poriadku nie sú nástrojom alebo výnosom z trestnej činnosti, nemožno už *prima facie* priznať pozitívnu ústavnoprávnu relevanciu. Ústavný súd v obsahovej zhode s právnym názorom okresného súdu poznamenáva, že zmysel a význam právneho inštitútu zaistenia nároku poškodeného na náhradu škody je odlišný od účelu zaistenia peňažných prostriedkov podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku. Inak povedané, zákonodarca nepodmienil aktiváciu zabezpečovacieho inštitútu upraveného v § 50 Trestného poriadku existenciou skutočností nasvedčujúcich tomu, že finančné prostriedky sú nástrojom trestnej činnosti alebo výnosom z trestnej činnosti. Napokon, aj z bodu 53 na s. 14 ústavnej sťažnosti vyplýva potreba diferenciácie uvádzaných procesných inštitútov. Aj sťažovateľ uznáva, že finančné prostriedky mu boli pôvodne zaistené ako údajné výnosy z trestnej činnosti, následne boli procesne predpísaným spôsobom uvoľnené, a na to bola ich časť zaistená z odlišného titulu „zabezpečenia nároku poškodeného“. V danom rozsahu má teda zaistenie finančných prostriedkov svoje zákonné opodstatnenie a napadnuté uznesenie možno v ústavnej optike hodnotiť ako korektné.

14. Sťažovateľ nesúhlasí ani s vyčíslením nároku na náhradu škody zo strany poškodenej. Ústavný súd však v reakcii na obdobné úvahy vo svojej rozhodovacej činnosti už podotkol (m. m. III. ÚS 696/2022), že rozhodovanie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody je integrálnou súčasťou meritórneho rozhodovania trestného súdu, ktorý rozhoduje o vine a treste a o ďalších otázkach, medzi ktoré patrí aj rozhodovanie o nároku na náhradu škody. Navyše, ako správne podotkol okresný súd, v danom prípade je spôsobenie škody aj znakom skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správne cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona, z ktorého bol sťažovateľ obvinený. Z uvedeného je zjavné, že všeobecný súd ako trestný súd rozhodujúci v merite veci (o vine, treste a ďalších súvisiacich otázkach tvoriacich meritum) disponuje primárnou kompetenciou rozhodnúť o nároku, ktorý poškodená uplatnila v trestnej veci sťažovateľa. Súčasťou tohto rozhodovania je nevyhnutne aj právne posúdenie predmetného nároku, t. j. súd rozhodne osobitne aj o tom, či škoda vznikla, resp. v akej výške škoda vznikla.

15. Sťažovateľ nehodnotí ako korektné ani to, že by mal zodpovedať za pokutu uloženú poškodenej zo strany úradu bez preukázania jeho osobnej zodpovednosti. Nesúhlasí ani názorom, že pokuta bola poškodenej uložená v dôsledku konania, ktoré sa mu dáva za vinu, a ani so závermi znaleckého dokazovania v súvislosti s výškou škody. Zároveň tvrdí absenciu dôvodnej obavy z marenia alebo sťažovania uspokojenia nároku poškodenej. Napokon podrobne nesúhlasí s prípadným vyvodením zodpovednosti za konanie dávané mu za vinu v trestnoprávnej rovine. K týmto námietkam ústavný súd najskôr všeobecne poznamenáva, že pre rozhodnutie o zaistení nároku

poškodeného postupom podľa § 50 Trestného poriadku je nevyhnutné, aby si poškodený v trestnom konaní uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom, aby o uplatnenie inštitútu zaistenia nároku poškodeného poškodený v prípravnom konaní požiadal, resp. aby nárok poškodeného zaistil prokurátor aj bez takéhoto návrhu za splnenia podmienok uvedených v časti za bodkočiarkou § 50 ods. 4 Trestného poriadku (ako to bolo aj v prípade sťažovateľa, pozn.) a aby bola škoda aspoň v rovine pravdepodobnosti zistená (m. m. III. ÚS 696/2022).

16. V okolnostiach posudzovanej veci nebolo pochyb, že poškodená si nárok na náhradu škody uplatnila. Pokiaľ ide o sťažovateľovu argumentáciu o nedostatku opodstatnenej obavy z prípadného marenia, resp. sťažovania uplatneného nároku, pre ústavný súd je podstatné, že sťažovateľ nepreukázal adresné a konkrétne uplatnenie tejto argumentácie v konaní o sťažnosti proti uzneseniu krajskej prokuratúry. Tento fakt je pritom pre ústavný súd rozhodný, a to z hľadiska posúdenia jeho relevantnosti pri uplatnení princípu kompetenčnej subsidiarity. Z jeho obsahu (čl. 127 ods. 1 ústavy), pokiaľ ide o vzťah ústavného súdu k iným orgánom verejnej moci, totiž vyplýva, že v prípade konania pred kompetentnými orgánmi verejnej moci musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom konkrétnu argumentáciu, ktorú mohol predniesť (avšak nepredniesol) v konaní pred iným orgánom verejnej moci, nemožno jej priznať úspech až v konaní o ústavnej sťažnosti. Keďže sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietol porušenie svojich práv aj touto konkrétnou argumentačnou líniou, avšak jej uplatnenie nepreukázal v rámci účinnej ochrany svojich práv v konaní pred okresným súdom ako sťažnostným súdom pred jeho rozhodnutím, v tejto časti je ústavná sťažnosť neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nevyčerpanie sťažovateľovi zákonom priznaných prostriedkov na ochranu jeho základných práv a slobôd (m. m. napr. III. ÚS 90/03).

17. Ak ide o vecný súvis medzi (i) skutkovou podstatou trestného činu, ktorý sa sťažovateľovi dáva za vinu, a (ii) skutkovou podstatou správneho deliktu, ktorej naplnenie bolo dôvodom uloženia administratívnej sankcie (pokuty) poškodenej, ústavný súd po oboznámení sa s popisom oboch skutkov na podklade príloh ústavnej sťažnosti konštatuje prinajmenej čiastočnú totožnosť. Sťažovateľ mal za okolností špecifikovaných v uznesení o vznesení obvinenia v období od 20. apríla 2012 do 30. septembra 2015 ako generálny riaditeľ poškodenej porušiť svoje povinnosti tým, že zabezpečoval a vydával súhlasné stanoviská k úprave zmluvného rozsahu s obchodnou spoločnosťou CPKSB, s. r. o., a tak zabezpečoval uzatvorenie dodatkov č. 5 a č. 7 až č. 25 k zmluve o poskytovaní a úhrade zdravotnej starostlivosti, lekárenskej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti z 30. júna 2011 uzatvorenej s obchodnou spoločnosťou CPKSB, s. r. o., na základe čoho bol s touto spoločnosťou dohodnutý výkon špecializovanej ambulantnej starostlivosti v rozpore s právnymi predpismi, pričom na základe sťažovateľových súhlasných stanovísk došlo k opakovanému neoprávnenému navýšeniu mesačných finančných rozsahov činnosti obchodnej spoločnosti CPKSB, s. r. o., a k špecifikovanému zvýšeniu ceny výkonu a navýšeniu počtu pracovísk danej spoločnosti, čím spôsobil poškodenej škodu najmenej vo výške 1 541 704,57 eur. Poškodenej bola pritom v správnom trestnom konaní uložená pokuta (*inter alia*) za porušenie povinnosti účelne, efektívne a hospodárne vynakladať finančné prostriedky z verejného zdravotného poistenia, ktoré malo nastať tým, že obchodnej spoločnosti CPKSB, s. r. o., boli bezdôvodne neúmerne (teda bez preukázanej

objektívnej potreby) navyšované mesačné zmluvné rozsahy špecifikovaných zdravotných výkonov v dôsledku viacerých dodatkov k zmluve z 30. júna 2011, ktoré boli zároveň predmetom obvinenia vzneseného sťažovateľovi. Táto sťažnostná námietka je teda zjavne neopodstatnená.

18. Námietky sťažovateľa spochybňujúce naplnenie skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, ako aj jeho nesúhlas s vyčíslením výšky tvrdenej škody na základe záverov znaleckého dokazovania sú argumentačnými líniami smerujúcimi k meritórnemu rozhodnutiu o trestnom obvinení. Ústavný súd opätovne pripomína, že spôsobenie škody je vlastnou súčasťou skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku. Preto nebolo povinnosťou okresného súdu vysporiadať sa takto predloženými dôkazmi v rovnakom rozsahu, ako by to bolo potrebné pri rozhodovaní o vine, treste a nároku na náhradu škody (m. m. III. ÚS 696/2022). V čase rozhodovania krajskej prokuratúry a následne okresného súdu mali tieto orgány k dispozícii znalecký posudok, na ktorý riadne poukázali a z ktorého vyplývalo, že škoda vznikla nielen v rozsahu uplatnenom poškodenou, ale v podstatne vyššej výške. Suma aktuálne zaistená z majetku poškodeného pritom zodpovedá uloženej a zaplatenej pokute, nie inej ujme, ktorú podľa znaleckého posudku mala poškodená utrpieť na svojom majetku v dôsledku konania sťažovateľa. Ústavný súd len dodáva, že v obdobnej súvislosti už vyslovil, že test splnenia podmienok na zaistenie majetku postupom podľa § 50 Trestného poriadku nevyžaduje posúdenie dôkaznej situácie na účel potvrdenia dôvodnosti podozrenia zo spáchania vyšetrovaného trestného činu. Predpokladom rozhodnutia je len samotná existencia vedeného trestného stíhania obvineného pre kvalifikovaný trestný čin (m. m. napr. II. ÚS 534/2021, III. ÚS 696/2022). V danom prípade boli podmienky podľa § 50 ods. 1 a 4 (časť za bodkočiarkou) Trestného poriadku, teda že ide o zaistenie majetku prokurátorom bez návrhu poškodeného, že ide o zaistenie majetku vo vlastníctve osoby, ktorej bolo vznesené obvinenie, a že existuje relevantným spôsobom určená pravdepodobná výška škody, splnené.

19. Ani námietke o faktickom popieraní vzniku škody samotnou poškodenou uplatňovaním prostriedkov ochrany práv v správnom súdnictve nemožno priznať dôvodnosť. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že pokuta bola poškodenej právoplatne a vykonateľne uložená a poškodená ju aj zaplatila. Odtiaľ vyplýva, že k úbytku majetku na strane poškodenej skutočne došlo. To, že poškodená ako akciová spoločnosť s plnou majetkovou účasťou SR uplatňuje všetky dostupné prostriedky na ochranu majetku, s ktorým hospodári, nijak nevyvracia fakt, že k úbytku na majetku došlo a poškodená si nárok na náhradu škody v trestnom konaní aj uplatnila. Z pohľadu podmienok rozhodujúcich pre využitie inštitútu zaistenia nároku poškodeného podľa § 50 Trestného poriadku tak nemožno konštatovať žiaden deficit. Navyše, neuniklo pozornosti ústavného súdu, že najvyšší súd na kasačnú sťažnosť poškodenej zrušil prvostupňový rozsudok správneho súdu (Krajského súdu v Bratislave) sp. zn. 6S/257/2016 z 21. novembra 2019 len pre nedostatok jeho odôvodnenia, a nie z dôvodu vecnej nesprávnosti zamietnutia správnej žaloby poškodenej. V aktuálnom štádiu konania tak nezodpovedá realite argumentačná línia, podľa ktorej najvyšší súd ako kasačný súd podstatne relativizoval zákonnosť uloženia pokuty poškodenej úradom.

20. Sťažovateľ tiež namieta, že samotné trestné konanie je od jeho začatia v roku 2016 vedené neúmerne dlhý čas, čo by malo vplývať na opodstatnenosť zaistenia nároku poškodenej. V súvislosti s ochranou práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je však potrebné poznamenať, že primeraná lehota na rozhodnutie v trestnej veci začína plynúť až od obvinenia, ku ktorému spravidla dochádza v prípravnom konaní (rozsudok ESLP vo veci

Wemhoff proti Spolkovej republike Nemecko z 27. 6. 1968, séria A, č. 7, bod 19). Sťažovateľovi, ako sám uvádza, bolo obvinenie vznesené 5. októbra 2020. Ani celková dĺžka trestného konania rátaná od vznesenia obvinenia sa nejaví problematická so zreteľom na skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní v danom období neboli pasívne, ale vykonávali viacero rôznorodých procesných úkonov. Na rozsah vykonaných úkonov poukázal okresný súd na s. 3 napadnutého uznesenia nielen všeobecne, ale aj s vecnou konkretizáciou, keď akcentoval najmä výsluchy sťažovateľa, poškodenej, svedkov, potrebu realizácie znaleckého dokazovania a jeho doplnenia. Tieto okolnosti napokon nespochybňuje ani sťažovateľ, keď v bode 2 na s. 4 ústavnej sťažnosti poukazuje na výsluch „*vyše 21 svedkov vrátane opakovaných výsluchov poškodeného aj sťažovateľa*“, ako aj dokumentáciu viac než 1500 listinných dôkazov. Avizovanej sťažnostnej námietke preto nemožno priznať pozitívnu ústavnú relevanciu.

21. Nemožno sa stotožniť ani s názorom sťažovateľa o účelovom obchádzaní zákona, ktoré malo nastať tým, že prokurátor zaistil nárok poškodenej na náhradu škody z dôvodu podľa § 50 Trestného poriadku až potom, keď uvoľnil finančné prostriedky sťažovateľa pôvodne zaistené z dôvodov objektivizovaných v § 95 Trestného poriadku. Pre ústavný súd je rozhodné, že sťažovateľovi boli pôvodne, teda v roku 2020, zaistené peňažné prostriedky a zaknihované cenné papiere v omnoho vyššej hodnote a z odlišných dôvodov. Krajská prokuratúra uznesením z 26. februára 2025 zaistenie peňažných prostriedkov a dematerializovaných cenných papierov v podstatnom rozsahu (757 017 eur) zrušila, pričom k sťažovateľom spochybňovanému zaisteniu nároku poškodenej došlo v podstatne nižšej výške činiacej približne jednu desatinu hodnoty pôvodne zabezpečeného majetku (75 000 eur). Zásah do sťažovateľových majetkových práv sa v tomto rozsahu podstatne zmiernil, a preto nie je možné uvažovať o konaní orgánov verejnej moci *in fraudem legis*. Ani táto argumentačná línia tak nemôže byť vyhodnotená inak ako zjavne neopodstatnená.

22. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd je sumarizačného názoru, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba ústavne relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Je potrebné opätovne pripomenúť, že závery vyslovené v napadnutom uznesení možno vnímať ako (predbežné) právne posúdenie na účely aplikácie zaist'ovacieho inštitútu dočasnej povahy. Sťažovateľ v ďalšom priebehu trestného konania bude môcť (popri obrane proti vznesenému obvineniu a prípadnej obžalobe) uplatňovať svoju obranu aj vo vzťahu k nároku poškodenej, ktorý uplatnila v trestnom konaní. Pritom, v danom štádiu konania mal sťažovateľ k dispozícii trestno-procesný prostriedok obrany proti zaisteniu nároku poškodenej na náhradu škody (sťažnosť), ktorý aj uplatnil, avšak nie s výsledkom, ktorý predpokladal. Podľa názoru ústavného súdu však právo na spravodlivý súdny proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s právnymi názormi (m. m. napr. I. ÚS 50/04).

23. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom uvádzaných základných práv podľa ústavy, resp. práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu, z čoho

rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú s výnimkou bodu 16 dôvodov tohto uznesenia, kde ju odmietol s poukazom na 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú, a bodu 9 dôvodov tohto uznesenia, kde musela byť odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom postulovaných náležitostí.

24. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu